

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl soudkyní JUDr. Janou Kábrtovou v právní věci

žalobce: **COPYTECH s.r.o.**, IČ 014 78 117
se sídlem Kubelíkova 1224/42, 130 00 Praha
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Ledčická 649/15, Praha, PSČ 184 00

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. prosince 2017, č. j. KUKHK-36638/DS/2017/Er,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 20. září 2017, č. j. MUK-ODP/78930-2017/dum 1855 - 2017, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125f zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „silniční zákon“), kterého se měl podle výroku rozhodnutí prvního stupně dopustit tím, že „v rozporu s ustanovením § 10

nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, kdy řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa dne 25.10.2016 v 12:52 hod. na pozemní komunikaci v obci Dvůr Králové n.L., ulice Tyršova, silnice II/300 směr centrum, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a – „Obec“ a IZ 4b – „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0006, naměřena rychlost jízdy 63 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 60 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kdy porušení povinností řidiče vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.“ Za uvedené jednání mu byla uložena pokuta 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce napadl shora uvedené rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou. Žalobní námitky shrnul do následujících celků: I. nedostatek důvodů a skutkových zjištění, II. měření rychlosti, III. vady výroku, IV. protiústavnost, V. diskriminace. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v další části odůvodnění. Závěrem žalobce navrhl zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný se ve svém vyjádření v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a znovu shrnul všechny skutkové okolnosti i následné právní hodnocení.
4. Dle žalovaného je výrok rozhodnutí zcela srozumitelný a zřejmý. Z podkladů založených ve spisovém materiálu je zřejmé, že bylo měřeno automatizovaným prostředkem (viz oznámení o přestupku na listu č. 1, ověřovací list č. 8012-OL-70360-15 na listu č. 23, vyjádření PČR k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel na listu č. 24 a 25). Správní orgán I. stupně náležitě popsal provedené měření, měřicí přístroj, jeho ověření a též se zabýval zákonností provedeního měření – viz na listu č. 34 a 35 spisového materiálu.
5. K námitce týkající se neoznámení úseku měření rychlosti dopravní značkou žalovaný uvedl, že taková povinnost z platné právní úpravy nevyplývá.
6. Žalovaný ve svém vyjádření zrekapituloval, jak postupoval správní orgán I. stupně při prověřování označeného řidiče I. H. Jemu doručovaná písemnost se vrátila zpět. Ani opakované doručování na adresu pro doručování nebylo úspěšné. Žalovaný proto shrnul, že byly učiněny nezbytné kroky k zjištění pachatele přestupku.
7. Závěrem svého vyjádření žalovaný vyjádřil přesvědčení, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Žalobu navrhl jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s.ř.s. Vzhledem k tomu, že ke dni 30. 4. 2020 zanikla soudci JUDr. Pavlu Kumprechtovi podle § 95 zákona č. 6/2002 Sb., funkce soudce, byla tato věc přidělena změnou rozvrhu práce č. 8 ze dne 21. 4. 2020, zn. Spr. 1948/2020 k projednání a rozhodnutí samosoudkyni JUDr. Janě Kábrtové. Po prostudování správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž při tom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
9. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel dne 31.12.2016 od Městské policie Dvůr Králové nad Labem Oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), č.j. MP/115055-2016/cm 34820-2016/cm. V oznámení je uvedeno, že dne 25.10.2016 ve 12:52:24 bylo automatizovaným technickým prostředkem SYDO Traffic Velocity v.č. GEMVEL0006, zjištěno, že v obci Dvůr Králové nad Labem, ulice Tyršova, silnice II/300 směr centrum, blíže neustanovený řidič při řízení motorového vozidla, registrační značky x překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci o méně než 20 km/h. Rychlost naměřená – 63 km/h, rychlost – odchylka radaru 60 km/h a rychlost povolená 50 km/h. Jako kvalifikace přestupku je uveden přestupek v dopravě ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, porušení § 18 odst. 4 citovaného zákona. Součástí oznámení je též fotodokumentace vozidla. Založena je karta vozidla téže RZ.
10. Na výzvu dle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu ze dne 17. 1. 2017 žalobce reagoval sdělením, že zmiňované vozidlo řídil pan I. H.,.
11. Správní orgán písemností ze dne 26. 1. 2017 zaslal údajnému řidiči výzvu k podání vysvětlení, doručováno na doručovací adresu, zásilka byla doručena fikcí, následně vložena do schránky. Správní orgán dále požádal o prověrku pobytu uvedeného řidiče Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje, Územní odbor Olomouc. Na žádost bylo sděleno, že uvedená osoba neprochází evidencemi Policie ČR. Na uvedené adrese bylo zjištěno, že osoba má v domě schránku, ale poštu viditelně nepřebírá. Dle správce budovy je schránka namontována asi dva měsíce a nikoho uvedeného jména nezná. K seznámení zaslala PČR podobné žádosti od MěÚ Šlapanice, MěÚ Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, MěÚ Šternberk a MěÚ Kolín. Správní orgán se pokusil doručit písemnost – výzvu k podání vysvětlení na adresu Kožušnicka 76/14, Nové Zlatovce, 911 05 Trenčín, Slovensko, ovšem bezvýsledně, doporučená zásilka byla vrácena zpět. Správní orgán se pokusil opakovaně doručovat na adresu pro doručování písemností ze dne 22. 3. 2017, opět bez výsledně, zásilka vrácena jako nedoručena zpět.
12. Správní orgán doložil do spisového materiálu dále Ověřovací list č. 8012-OL-70360-15 silničního rychloměru SYDO Traffic Velocity s platností do 11. listopadu 2016, návrh úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel, místa úsekového měření, mapku se zakreslením úseku měření rychlosti a umístění kamer.
13. Písemností ze dne 24. 8. 2017 byl žalobce vyrozuměn o zahájení správního řízení o přestupku, o provedení důkazů mimo ústní jednání a to v termínu 12. 9. 2017 a poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve stanovené lhůtě, nejpozději do 19. 9. 2017. Ve stanoveném termínu proběhlo dokazování mimo ústní jednání

v nepřítomnosti žalobce; správní orgán provedl dokazování, které náležitě popsal. Následně dne 25. 9. 2017 vydal správní orgán rozhodnutí. Proti rozhodnutí podal blanketní odvolání zmocněnec žalobce – společnost Odvoz Vozu s.r.o. Odvolání nebylo doplněno ani k výzvě správního orgánu. Následně dne 6. 12. 2017 bylo vydáno napadené rozhodnutí, kterým žalovaný odvolání zamítl.

14. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí, rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné.
15. Soud předesílá, že po vydání prvoinstančního správního rozhodnutí proti němu podal žalobce pouze blanketní odvolání, v němž nebyla uplatněna jediná věcná námitka, ačkoliv v žalobě poukazuje na mnohé. Tento postup lze považovat za obstrukční a účelový již podle konstantní judikatury, a to i Nejvyššího správního soudu (k tomu blíže srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10As 203/2014-47, ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8As 119/2014-34, ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4As 63/2015-52, o

zneužití práva přímo pojednává obsáhle rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 16/2015-30 atd.).

16. K této účelové strategii patří právě postup, kdy zmocněnec (v daných věcech totožný) podává jen blanketní odvolání, když neuvede žádnou věcnou námitku do odvolání, aby pak v žalobě byl uveden nespočet věcných a procesních námitek, kterými je napadáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Krajský soud je tak v podstatě „stylizován“ do role odvolacího orgánu, když žalobce vynechá z posouzení těchto námitek odvolací správní orgán, ač k tomu neměl žádný důvod. Tento postup má podle názoru krajského soudu za cíl vyhnout se posouzení námitek odvolacím správním orgánem a je založen na tom, že soud některé z námitek vyhová a rozhodnutí zruší, protože soud ve správním soudnictví již nemůže plně nahradit činnost správního orgánu. Takový postup vyhodnotil již v minulosti Nejvyšší správní soud jako účelový, když v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č.j. 1 As 83/2013-60, uvedl, že je *„obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v I. stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci jako účelová“*. Pokud tedy chtěl žalobce učinit předmětem dokazování např. to, zda se jedná o obec, zda byl ve věci užit automatizovaný měřicí prostředek, atp., či chtěl se domáhat užití novějšího zákona, z něhož dovozoval pro sebe příznivější právní úpravu, měl tyto skutečnosti zpochybnit již před správními orgány a nápravy se dovolávat u odvolacího orgánu. Nelze klást k tíži správních orgánů to, že se nezabývaly zcela hypotetickými námitkami žalobce, které tento vznáší až v žalobě.

Nedostatek důvodů a skutkových zjištění

17. Žalobce v souvislosti s některými žalobními námitkami namítal i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud se proto nejprve zabýval touto otázkou. Nutno konstatovat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
18. Krajský soud v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo vadami zakládajícími jeho nepřezkoumatelnost. Z rozhodnutí obou správních orgánů lze seznat základní nosné úvahy, důkazy, ze kterých bylo v řízení vycházeno. Nejedná se tedy o nepřezkoumatelnost v intenzitě předpokládané výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Správní orgány se zabývaly jádrem dané věci, tj. otázkou, zda se přestupek stal, zda se jej dopustil žalobce. Argumentace obsažená v napadeném rozhodnutí tvoří koherentní celek, ze kterého je zcela zřejmé, jaké úvahy a důvody správní orgán vedly k učiněným závěrům.
19. K dokazování toho, co je tzv. automatizovaný technický prostředek a zda zařízení užívané ve věci žalobce tuto definici splňuje, se soud vyjádřil již výše. Krajský soud neshledává závadným, pokud je při výkladu tohoto neurčitelného právního pojmu ze strany správních orgánů používán interní akt ústředního orgánu státní správy pro danou oblast. Pro doplnění uvádí, že je sice pravdou, že správní orgán neprovedl k důkazu návod na

obsahu zařízení, jak se toho (až v žalobě) domáhal žalobce, nicméně s ohledem na obsah správního spisu by návod byl nadbytečným důkazem, když měřidlo bylo řádně certifikováno. Stejně tak ostatní provedené důkazy jsou ve vzájemném souladu a nezakládají pochybnosti o skutkovém stavu. Rovněž Nejvyšší správní soud konstatuje, že návod k obsluze zařízení je nadbytečným důkazem, pokud všechny ostatní důkazy nejsou rozporné (rozsudek ze dne 22. 5. 2019, č. j. 10 As 232/2018 – 41). Součástí listinných důkazů, ze kterých správní orgán prvního stupně vycházel, a které jsou specifikované v jeho rozhodnutí, jsou oznámení o přestupku spolu s radarovým záznamem ze dne 31. 12. 2016 a kopie ověřovacího listu č. 8012-OL-70360-15. Tyto listiny dostatečně specifikují použitý radar, takže žalobce nemůže mít pochyb, jaký typ radaru byl v daném případě použit. S oběma listinami se mohl žalobce seznámit. Tohoto svého práva žalobce ovšem nevyužil, i když byl o něm řádně spraven. Z oznámení o přestupku vyplývá, že režim měření je automatizovaný. Zdejší soud nesouhlasí s žalobcem, že by snad měl správní orgán (zcela nadbytečně) definovat znaky automatu, a pod ně pak podřazovat použitý rychloměr, neboť právě ověřovací list a radarový záznam prokazují, o který typ radaru, resp. klíčový způsob měření, se jedná. Tím pádem lze učinit závěr o tom, zda výsledek z daného měření lze subsumovat pod § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, a to i s ohledem na jasnou definici poskytnutou soudní praxí. Soud tak žalobní námitku shledal nedůvodnou. Nad to lze doplnit, že se jedná o otázku, která byla předmětem řízení před správními soudy v minimálně desítkách řízení. Názor správních soudů na tuto otázku je zcela konstantní a je zcela absurdní očekávat, že správní orgány budou neustále do všech podrobností vypořádávat tuto námitku jako skutkové a právní novum.

20. Žalobce správnímu orgánu vytýkal též to, že se nezabýval naplněním formálních znaků přestupku. V napadeném rozhodnutí žalovaný podrobně popsal, čím žalobce naplnil ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu (viz oddíl I. napadeného rozhodnutí). Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“. Odstavce 2 a 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Jde o podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla, nikoli o skutkovou podstatu, jak se žalobce mylně domnívá. Skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla je vyjádřena v § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu - ke spáchání deliktu dojde porušením primární povinnosti stanovené provozovateli vozidla § 10 odst. 3 silničního zákona, podle něhož je povinen zajistit, aby v případě užívání vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Znakem skutkové podstaty není absence následku v podobě dopravní nehody, jak se žalobce zřejmě mylně domnívá. Výrok správního orgánu proto odpovídá požadavkům § 68 odst. 2 správního řádu i ustálené judikatuře NSS, která dovodila, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí být správní delikt vždy specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (např. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2016, sp. zn. 2As 85/2016, rozsudek NSS ze dne 21. 11. 2013, sp. zn. 7Afs 59/2013). Popis skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu dle krajského soudu umožňoval subsumpci pod skutkovou podstatu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a bylo věci

řízení ve věcech přestupků a následně odůvodnění správního rozhodnutí, aby bylo zjištěno a zdůvodněno, zda byly naplněny podmínky ustanovení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu pro nástup odpovědnosti pachatele správního deliktu.

21. Pokud jde o konstatování, že nedošlo k dopravní nehodě, jeví se krajskému soudu navýsost vhodné, že správní orgány nezatěžovaly správní řízení dokazováním negativní skutečnosti a omezily se pouze na toto konstatování. Měl-li žalobce za to, že svým jednáním dopravní nehodu způsobil, mohl tak správnímu orgánu sdělit. Žalobce v žalobě zcela obrací princip *in dubio pro reo*, když se domáhá posouzení v tom smyslu, že nebylo-li prokázáno, že k nehodě nedošlo, má se vycházet z toho, že k nehodě došlo. Takový závěr by však byl pro žalobce naopak samozřejmě méně příznivý a krajský soud se pozastavuje nad tím, že se takové úvahy žalobce po správních orgánech domáhá.
22. Správní orgány se dle žalobce nezabývaly ex offio otázkou, zda novější právní úprava není pro žalobce příznivější; zde žalobce poukazoval na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Krajský soud k této námitce uvádí, že výjimka z obecného principu zákazu zpětné účinnosti zakotvená v čl. 40 odst. 6 větě druhé Listiny, se vztahuje pouze k oblasti trestání. Ve výroku správní orgán I. stupně uvedl, že pokutu ukládá v souladu s ustanoveními zákona č. 250/2016 Sb., užit byl tedy zákon, kterého se žalobce domáhal. Jde o naprosto obecnou námitku žalobce, kterou soud neshledal důvodnou. Podle názoru zdejšího soudu nemá správní orgán ani povinnost v rámci odůvodnění sdělovat, že důvody pro mimořádné snížení výše sankce neshledal. Konečně ani sám žalobce žádné konkrétní důvody v odvolání pro mimořádné snížení sankce nepodal, čili ze strany žalovaného nevznikly důvody výslovně se s návrhem odvolatele vypořádat. Bylo by možné uvažovat toliko o aplikaci § 44 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, nicméně samotná zvolená procesní obrana podle názoru soudu jasně diskvalifikuje žalobce z tohoto benefícia zákona, neboť z obsahu správního a soudního spisu je jasně patrná procesní strategie založená na obstrukcích a vyhýbání se odpovědnosti za přestupek, resp. správní delikt. Krajský soud má proto za to, že žalovaný nepochybil, když k mimořádnému snížení výše sankce nepřistoupil a toto své rozhodnutí více nerozváděl.
23. Další námitka žalobce směřovala k tomu, že napadené rozhodnutí je zjevně šablonovité. K tomu krajský soud uvádí, že odůvodnění správního rozhodnutí musí obsahovat důvody výroku, tedy proč je vyhověno určité žádosti nebo proč je ukládána určitá sankce (např. protože bylo porušeno určité ustanovení zákona, na které se tato sankce váže). Dále musí být z odůvodnění patrné, z jakých podkladů správní orgán vycházel při rozhodování. Navíc musí být zmíněny úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů (jakou jim přikládal váhu z hlediska jejich důvěryhodnosti, proč vycházel právě z určitých podkladů a z jiných nikoli apod.), a popsáno, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a jejich vyjádřením k podkladům pro vydání rozhodnutí. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že správní orgány měly dostatečnou oporu pro odůvodnění svých rozhodnutí ve správním spise a v odůvodnění se věnovaly zhodnocení těchto listin. Správní orgány uvedly, z jakých právních předpisů a ustanovení vycházely při svých úvahách. Odůvodnění rozhodnutí naplňují zákonné požadavky a námitka jejich „šablonovitosti“ a absence vazby na konkrétní příklad je nedůvodná. Krajský soud dodává, že shledává nanejvýš účelné užívat stejnou textaci rozhodnutí, pokud jde o obdobné přestupky lišící se pouze v konkrétních jednotlivostech, se kterými je samozřejmě správní orgán vždy povinen se vypořádat.

Požadavek na vytváření zcela originálních vět v každém rozhodnutí správního orgánu by bylo ne hospodárné a neúměrně zatěžující správní orgán.

Měření rychlosti

24. Pokud jde o samotné měření rychlosti, žalobce uvedl celý soubor námitek. K nim se soud vyjádří v úvodu naznačeným postupem – tedy komplexní argumentací, nikoliv vyvracením námitek jedné po druhé.
25. Předně soud uvádí, že povinnost označit měřený úsek dopravní značkou nevyplývá z žádného platného předpisu; žalobce argumentuje vyhláškou č. 30/2001 Sb., která byla zrušena k 1. 1. 2016. Splněny byly též požadavky ustanovení § 79a zákona o silničním provozu. Dle citovaného ustanovení může rychlost vozidel na pozemních komunikacích měřit pouze Policie České republiky a obecní policie. Policie ČR a obecní policie je oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Vzhledem k tomu, že se jedná o podmínky provádění měření obecní policií vyplývající přímo ze zákona, není správní orgán povinen provádět dokazování, že skutečně bylo realizováno měření obecní policií v místě určeném Policií České republiky. Teprve v okamžiku, že by žalobce relevantně namítal, že uvedený úsek nebyl policií ČR určen k měření rychlostí obecní policií, a vznikly by o tom důvodné pochybnosti, musel by se správní orgán s takovou skutečností, která by byla v rozporu se zákonnou povinností městské policie, zabývat a vypořádat.
26. Žalobce vytýká správním orgánům, že nezjišťovaly, že se měřený úsek nachází v obci. Toto tvrzení není jednak pravdivé, protože z citovaných důkazů ve shodě se závěry správních orgánů lze mít za spolehlivě prokázané, že se měřený úsek nacházel v obci. Žalobce nejen nedokazuje, ale ani netvrdí jediný relevantní moment, který by byl způsobitelný závěry správních orgánů ohledně této problematiky zpochybnit. Stejně tak žalobce pouze spekuluje o tom, komu patří použitý rychloměr, avšak v řízení před správním orgánem tyto pochybnosti nevznášel. Správní orgán přitom do správního spisu založil ověřovací list rychloměru, ze kterého je patrný též jeho vlastník. Žalobci nic nebránilo, aby již v průběhu správního řízení vznesl námitku participace soukromého subjektu a žádal správní orgán o prokázání opaku. Jelikož žalobce tak neučinil, nebylo povinností správního orgánu se s takovou hypotetickou námitkou zabývat a vypořádat ji. Zásada oficiality v přestupkovém řízení znamená, že důkazní břemeno je sice na správním orgánu, avšak pokud je tvrzením obviněného (žalobce) z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Pokud by tomu tak nebylo, znamenalo by to, že jakékoliv tvrzení obviněného z přestupku by musel dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). V daném případě dle názoru krajského soudu byla povinnost správního orgánu zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, splněna, když výrok rozhodnutí je opřen o smysluplná, relevantní a ucelená zjištění, podložená provedeným dokazováním. Žalobce zůstal jen v rovině účelového zpochybnění, ničím nedoloženého, které nemohlo v dané věci založit důvody pro zrušení žalovaného rozhodnutí (viz § 3 správního řádu).

Vady výroku

27. Žalobce namítal, že výrok rozhodnutí prvního stupně neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Krajský soud opětovně připomíná, že takové námitky měl uplatnit žalobce v odvolání a umožnit tak odvolacímu orgánu na ně reagovat, případná pochybení správního orgánu prvního stupně napravit či rozhodnutí zrušit. Soudní řízení správní nemůže nahrazovat přezkum rozhodnutí prvostupňových správních orgánů, neboť tímto by se odvolací řízení stalo bezpředmětným. Proto krajský soud pouze stručně vymezuje, že i z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, kterými kritérii se při určení výměry pokuty řídil. Pokud podle kritérií vymezených v § 125e odst. 2 silničního zákona správní orgány postupovaly, nepovažuje krajský soud absenci uvedení konkrétního čísla paragrafu za pochybení způsobující vadnost rozhodnutí.

Protiústavnost

28. Důvodná není ani žalobní námitka, podle níž § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s ústavou, ústavními principy a základními právy. Návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, podle něž *„provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem,“* již projednal Ústavní soud. Dospěl přitom k závěru, že tato odpovědnost provozovatele vozidla není v rozporu s ústavním pořádkem (viz náleze ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16).

Diskriminace

29. Žalobce dále namítal, že při řešení přestupků dle § 125f silničního zákona dochází v ČR dlouhodobě k nepřipustné diskriminaci; takový postup považuje žalobce za protiústavní. K obsáhlé námitce lze pouze stručně odkázat, že již v prosinci 2015 bylo Ústavním soudem posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje. Ústavní soud návrh na zrušení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel. Námitka je tedy nedůvodná, neboť postup podle napadaného ustanovení byl aprobován Ústavním soudem.
30. Tvrzení žalobce o tom, že žalovaný stíhá pouze občany ČR, nikoliv zahraniční osoby, zůstalo opět na úrovni hypotetických tvrzení a předpokladů žalobce. Z obsahu správního spisu navíc plyne, že i přesto, že se správní orgán dozvěděl, že označenému řidiči bude třeba doručovat do zahraničí, postupoval opakovaně tak, aby bylo doručení úspěšné.
31. Krajský soud je přesvědčen, že byly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil. Dané ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45). Jak je již z popisné části tohoto rozsudku zřejmé, správní orgán I. stupně umožnil žalobci seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Žalobce však této možnosti nevyužil. Nemůže tedy dnes důsledky této skutečnosti vytýkat správním orgánům s tím, že se domáhá rozšíření podkladů o to, kolik přestupků vozidel zahraničních značek správní orgán eviduje.

32. V žalobě byl obsažen nesouhlas s tím, aby byly osobní údaje žalobce a jeho právního zástupce zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, a to včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Krajskému soudu je z vlastní rozhodovací činnosti známo, že se jedná o běžnou součást žalob podávaných výše uvedeným právním zástupcem, a tak i tentokrát odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018-44 či rozsudek ze dne 31. 5. 2012, č. 9 Ans 5/2012-29.

V. Závěr a náklady řízení

33. Ze spisové dokumentace je zřetelné, že žalovaný přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí v plném rozsahu. Krajský soud uzavírá, že záznamy pořízené rychloměry dokumentují dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrné typ, tovární označení vozidla a registrační značka. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením (viz rozsudek ze dne 24. 8. 2011, č. 1 As 42/2011-115). Oznamení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů účinně zpochybněn (rozsudek ze dne 14. 5. 2015, č. 7 As 83/2015-56). Také v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. 7 As 18/2011-54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci. Všechny listiny ve správním spisu jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tak přisvědčil žalovanému v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti. Žádné z uvedených námitek žalobce tedy přisvědčit nemohl.
34. Na základě výše uvedeného krajský soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu ve výroku I. tohoto rozsudku zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
35. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 15. červen 2020

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně